

Les Benignes

Jonathan Littell

Germans de l'espècie humana, permeteu-me que us expliqui com va anar. No som germans teus, em replicareu, i no ho volem saber. I sí, és cert que es tracta d'una història ben fosca, però també edificant, un veritable conte moral, us ho asseguro. Potser resultarà una mica llarg, això sí; al capdavant van passar moltes coses, però si és que no aneu amb massa pressa, amb una mica de sort tindreu prou temps. I a més, us toca de prop: ja veureu com us toca de prop. No us penseu que us intento convèncer de res; al capdavant, les vostres opinions són cosa vostra. Si m'he decidit a escriure, després de tots aquests anys, ha estat per posar les coses a lloc de cara a mi mateix, no de cara a vosaltres. Durant molt de temps, ens arrosseguem per aquesta terra com una eruga, a l'espera de la papallona esplèndida i diàfana que portem en nosaltres. I després passa el temps, la nimfosi no arriba, constatem afligits que ens quedem en larva, ¿i què fer? El suïcidi, és clar, sempre és una opció. Però, francament, el suïcidi no em tempta gaire. Hi he pensat moltes vegades, no cal dir-ho; i si hi hagués de recórrer, vet aquí com ho faria: em posaria una granada arran del cor i marxaria enmig d'un gran esclat de joia. Una petita granada rodona de la qual trauria amb delicadesa el fiador abans de deixar anar l'espoleta, tot somrient davant el sorollet metàl·lic del ressort, l'última cosa que sentiria, a part dels batecs del meu cor a les orelles. I després, per fi, la felicitat, o si més no la pau, i les parets del meu despatx decorades amb pelleringues. Ja se n'encarregarien les dones de la neteja, que per això cobren; pitjor per a elles. Però, com ja he dit, el suïcidi no em tempta. No sé per què, però, hi ha alguna cosa, potser un vell fons de moral filosòfica, que em fa dir que al capdavant no som aquí per divertir-nos. ¿Per què hi som, doncs? No en tinc ni idea; per durar, segurament, per matar el temps abans que el temps ens mati a nosaltres. I en aquest cas, com a ocupació per a les hores perdudes, escriure n'és una de tan bona com qualsevol altra. I no és que tingui tantes hores per perdre, jo; sóc un home ocupat; tinc allò que se'n diu una família, un treball, unes responsabilitats, i tot això roba temps, i no en deixa gaire per explicar els records. I de records en tinc, i una quantitat considerable, a més.

LITTELL, Jonathan. *Les Benignes*. Barcelona: Quaderns Crema, 2007, p.7-8.

Traduït per Pau Joan Hernández